

यस अध्यायका मूल पदहरू: लूका ५:१-११, मत्ती १६:१३-१७, मत्ती १४:२२-२३, लूका २२:३१-३४, ५४-६२ र गलाती २:९, ११-१४।

यस अध्यायको स्मरण गर्नुपर्ने मुख्य पद: “जब पत्रुसले हुरी बतास देखे, तब उनी डराए। उनी डुब्न थाले। अनि उनी चिच्याएर कराए, “प्रभु मलाई बचाउनुहोस्!” त्यत्तिखेरै येशूले आफ्नो हात फैलाउनुभयो र उनलाई पक्रनु भयो। “तिम्रो विश्वास अत्यन्त सानो छ !” उहाँले भन्नुभयो। “तिमीले मलाई किन शङ्का गर्नुभयो?” (मत्ती १४:३०, ३१ रूपान्तरित)।

पत्रुसले दुई पत्रहरू वा पुस्तकहरू लेखे जुन १ र २ पत्रुस भनेर चिनिएको छ। येशूलाई पछ्याउने अनुयायीहरूमध्ये उनी पनि प्रथम थिए। येशूको सम्पूर्ण सेवाकालमा पत्रुस उहाँसँगै थिए। येशूका चेलाहरूमा पत्रुस प्रथम चेला थिए जसले येशूको रित्तो चिहान देखेका थिए। त्यसकारण येशू सँगसँगै रहेर पत्रुसले धेरै कुराहरूको अनुभव गरेका थिए जसले गर्दा ती दुई प्रभावकारी पत्रहरू लेख्न सक्षम हुन पुगेका थिए। पत्रुसले २ पत्रुस १:१६मा यसरी ठोक्नुवा गरेर लेख्दछन्, “किनकि हामीले तिमीहरूलाई हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको महाशक्ति र आगमनको समाचार दिँदा धूर्ततासँग रचिएका दन्त्यकथाहरूको हामीले अनुसरण गरेनौं, तर उहाँको वैभव प्रत्यक्ष देखे हामी साक्षी हौं।” र ती पत्रहरू लेख्न पवित्र आत्माले पत्रुसलाई अगुवाइ गर्नुभएको थियो।

येशूको बारेमा लेखेका चारैवटा सुसमाचारका पुस्तकहरूमा पत्रुसको बारेमा बारम्बार उल्लेख गरिएको पाइन्छ। पत्रुसका जित र हार, उनको बल र कमजोरीहरूलाई ती पुस्तकहरूमा लेखिएका विवरणहरूबाट हामी जानकारी पाउँछौं। जब येशू यस संसारमा हुनुहुन्थ्यो तब पत्रुस अरू चेलाहरूका निम्ति प्रायजसो उहाँका प्रवक्ता भएर बोल्दथे। जब येशू पुनरुत्थान हुनुभयो र स्वर्गमा जानुभयो तब येशूका प्रथम विश्वासीहरूको झण्डमा पत्रुस लोकप्रिय अगुवा हुन पुगेका थिए। प्रेरितको पुस्तक र गलातीको पुस्तकमा पत्रुसको बारेमा चर्चा गरिएको छ।

पत्रुसको एक विशेष गुण थियो, त्यो थियो कसरी भुल गर्ने। फेरि आफूले गरेका भुलहरूको माफी कसरी पाउने त्यो पनि उनलाई थाहा थियो।

विश्वाससाथ नम्र भएर अधि बढ्दा गल्तीहरूबाट माफी पाइन्छ भनेर पनि उनलाई थाहा थियो। पत्रुसले व्यक्तिगत रूपमै परमेश्वरको अनुग्रहको अनुभव गरेका थिए। हामीले पनि त्यही अनुग्रहको अनुभव गर्न आवश्यक छ। त्यसैले गर्दा प्रत्येक येशूभक्तको निमित्त पत्रुसका आवाजहरू अझै प्रभावकारी सावित भइरहेको छ।

१. "मबाट हट्नुहोस्" (लूका ५:१-९)

पत्रुस को थिए? जब हामी नयाँ करारका प्रथम तिनी पुस्तकहरूमा उनलाई भेट्छौं तब उनी के गरिरहेका थिए अर्थात् उनको व्यवसाय के थियो? उनी गलिलिको समुद्रमा माछा मादैं थिए (मत्ती ४:१८, मर्कूस १:१६ र लूका ५:१-११)।

लूका ५:१-९को ढपदमा उल्लेख गरेको अनुसार पत्रुसले येशूलाई सम्बोधन गर्दा उनी कस्तो मानिस थिए भनेर हामीलाई चिनाउँछ? त्यसको अर्थ पत्रुसका शब्दहरूले उनको आत्मिक अवस्थाको बारेमा हामीलाई सही जानकारी कसरी दिन्छ? हेर्नुहोस्, "१ मानिसहरू परमेश्वरको वचन सुन्न उहाँका चारैपट्टि ठेलमठेला गरिरहेका थिए, अनि उहाँ गनेसरेत झीलको किनारमा उभिरहनुभएको थियो। २ उहाँले झीलको किनारमा दुई वटा डुङ्गा देख्नुभयो, तर जालहारीहरूचाहिँ डुङ्गा बाहिर बसी आफ्ना जालहरू धोइरहेका थिए। ३ ती दुईमध्ये एउटा डुङ्गाचाहिँ सिमोनको थियो। त्यसमा चढेर उहाँले डुङ्गालाई किनारबाट अलि पर लैजान लाउनुभयो। उहाँले डुङ्गामा बसेर भीडलाई शिक्षा दिन लाग्नुभयो। ४ बोलिसक्नुभएपछि, उहाँले सिमोनलाई भन्नुभयो, "गहिरोतिर लगेर माछा पक्रनलाई आफ्ना जाल हान।" ५ तर सिमोनले भने, "गुरुज्यू, हामीले रातभरि मेहनत गरेर पनि केही फेला पारेनौं, तापनि तपाईंको वचनअनुसार म जाल हान्नेछु।" ६ अनि जब त्यसो गरे, तब तिनीहरूले एक थुप्रो माछा पक्रे, र तिनीहरूका जाल फाट्न लागे। ७ तिनीहरूले अर्को डुङ्गामा भएका साझेदारहरूलाई आएर सहायता गर्न इशारा गरे, र आएर तिनीहरूले दुवै डुङ्गा माछाले भरे, यहाँसम्म कि डुङ्गाहरू डुब्न लागे। ८ तब यो देखेर येशूको पाउमा घोप्टो परी सिमोन पत्रुसले भने, "हे प्रभु, मबाट जाइजानुहोस्, किनभने म पापी मानिस हुँ।" ९ यतिका माछा पक्रेको देखेर तिनी र तिनको साथमा हुनेहरू सबैले साह्रै अचम्म माने। १० त्यसै गरी जब्दियाका छोराहरू याकूब र यूहन्ना पनि छक्क परे। तिनीहरू सिमोनसँग साझेदार थिए। येशूले सिमोनलाई भन्नुभयो, "नडराऊ, अब उप्रान्त तिमीले मानिसहरूलाई पक्रनेछौं।"

येशूको प्रभाव पत्रुसमाथि ठूलो भएको हुनसक्छ। येशूको बारेमा उनलाई जे थाहा थियो त्यसले पनि उहाँमाथि प्रभाव पारेको हुनसक्छ। अचम्म तरिकाले माछा पक्रिनुभन्दा पहिले जलाहारीहरूलाई कुनै निश्चित ठाउँमा गएर तिनीहरूको जाल फ्याँक भनेर अन्हाउनुहुन्छ। येशूले अन्हाउनुभएको कुरामा पत्रुसलाई केही आनाकानी भएको थियो। पत्रुस र उनका सहकर्मीहरूले रातभर माछा पक्रन खोजेका थिए। तिनीहरूको जालमा एउटा माछा पनि परेको थिएन। तैपनि पत्रुसले हिचकिचाउँदै येशूलाई भन्दछन्, “तर तपाईंले भन्नुभएकै कारणले म जालहरू फ्याँकछु।” (पद ५)। त्यसको अर्थ पत्रुसलाई येशूको बारेमा केही न केही जानकारी भइसकेको हुनुपर्छ। येशूको बारेमा केही थाहा पाएर नै उहाँले अन्हाउनुभएको काम गर्दछन्। यस घटना हुनुभन्दा अघि पत्रुसले येशूसँग केही समय बिताएका थिए भन्ने एथेष्ट प्रमाण देखाउँछ।

लूका ५:३ले सायद बताउँछ कि पत्रुसले येशूको वचन मात्र किन तयार भए। अचम्म तरिकाले माछाहरू पक्रिनुभन्दा पहिले त्यहाँ के भएको थियो भनेर लूका ५:३ले बताउँछ। “पत्रुको डुङ्गामा येशू चढ्नुहुन्छ। डुङ्गालाई अलि पर लान येशूले पत्रुसलाई अन्हाउँछन्। आफ्नो डुङ्गामा बसेर येशूले सिकाउनुभएका कुराहरूले गर्दा पत्रुसले उहाँको वचन पालन गर्न राजी भएको हुनुपर्छ।

अनि येशूले अचम्मको काम गर्नुहुन्छ। उहाँको निर्देशनमा जाल हान्दा धेरै माछाहरू त्यसमा पर्छन्। त्यसले गर्दा येशूको बारेमा केही विशेष कुराको अनुभव पत्रुसले गर्छन्। उहाँ पवित्र हुनुभएको आभास पत्रुसले पाउँछन्। त्यो पवित्रता आफुमा नभएको पत्रुसले अनुभव गर्छन्। आफू पापी भएको पत्रुसले देख्दछन्। सार्वजनिकरूपमा नै आफ्नो बारेमा उनले सत्य बोल्दछन्। सबैको सामु पत्रुसले आफू पापी भएको स्वीकार्दा उनको हृदय येशूप्रति कस्तो खुला रहेछ भनेर बताउँछ। पत्रुसको भित्री मनशाय बुझेर नै येशूले उनलाई आफ्नो पछि लाग्न आह्वान गर्नुहुन्छ। हो, पत्रुसले भुल गर्छन्, उनमा कमजोरीहरू छन्। तर उनी आत्मिक व्यक्तित्व भएको मानिस थिए। अनि प्रभुको पछि लाग्न उनी तयार थिए। येशूको निमित्त जुनसुकै मोल चुकाउन पनि उनी तयार भएका थिए।

लूका ५:११मा एक महत्त्वपूर्ण नीतिलाई औँल्याएको छ। जब तिनीहरूको जालमा माछा तत्र भरिएको थियो तिनीहरू उहाँको पछि लाग्न सबै थोक छोड्न तयार भएका थिए। हामीबाट उहाँप्रति कस्तो बफादारिताको अपेक्षा उहाँले गर्नुहुन्छ भनेर उपरोक्त घट्टाले हामीलाई कसरी बताउँछ? हेर्नुहोस,

“१० त्यसै गरी जब्दियाका छोराहरू याकूब र यूहन्ना पनि छक्क परे। तिनीहरू सिमोनसँग साझेदार थिए।

येशूले सिमोनलाई भन्नुभयो, “नडराऊ, अब उप्रान्त तिमीले मानिसहरूलाई पक्रनेछौ।” ११ अनि जब तिनीहरूले आफ्ना ढुङ्गाहरू पाखामा ल्याए, तिनीहरूले सबै थोक त्यागे, र उहाँको पछि लागे।”

२. येशू खीष्ट नै हुनुहुन्छ भनेर पत्रुसले स्वीकार गर्दछन् (मत्ती १६:१३-१७)

मत्ती १६:१३-१७मा घटिरहेको घटनामा के भइरहेको छ? त्यहाँ पत्रुसले स्वीकार गरेका निर्णायक शब्दहरूको महत्त्व के छ? हेर्नुहोस्: “१३ येशू कैसरिया फिलिप्पीको मुलुकमा आउनुभएपछि, उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्नुभयो, “मानिसहरूले मानिसको पुत्रलाई को हो भनी भन्छन्? १४ तिनीहरूले जवाफ दिए, “कसैले बप्तिस्मा-दिने यूहन्ना, कसैले एलिया, र कसैले यर्मिया वा अगमवक्ताहरूमध्ये कुनै एक जना हुन् भनी भन्छन्।” १५ उहाँले तिनीहरूलाई सोध्नुभयो, “तिमीहरू के भन्छौ, म को हुँ? १६ सिमोन पत्रुसले जवाफ दिए, “तपाईं खीष्ट हुनुहुन्छ, जीवित परमेश्वरको पुत्र।” १७ येशूले तिनलाई भन्नुभयो, “योनाको छोरो सिमोन, तिमी धन्य हो। किनभने मानिसबाट तिमीलाई यो प्रकट भएको होइन, तर स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताले प्रकट गर्नुभएको हो।”

यहाँ सुरो भएर पत्रुसले येशूमाथी आफ्नो आस्थालाई प्रकट गर्दछन्। मत्ती १६:२०को अनुसार येशूका अरू चेलाहरूले पनि येशू मसीह हुनुहुन्छ भन्ने स्वीकारलाई समर्थन गरेको स्पष्ट गरेको छ। यस समय के भयो सो येशूको काममा निर्णायक बिन्दु पुगेको देखाउँछ। तै पनि पत्रुससमेत गरेर अरू चेलाहरूले येशूको बारेमा धेरै जान्नु बाँकी नै थियो।

“यस पृथ्वीमा येशूले राजकुमार भएर शासन गर्नु भन्ने अपेक्षा चेलाहरूले गरेका थिए। येशूले आफ्ना सही योजनाहरू धेरै समयसम्म गोप्य राख्नुभएको थियो। तर येशू सधैं नीच र अपरिचित भएर बस्नुहुनेछैन भन्ने कुरामा चेलाहरू विश्वस्त थिए। उहाँले आफ्नो राज्य स्थापना गर्ने समय नजिक आइरहेको थियो। तर येशूप्रति यहूदी धर्मका अगुवा, पुजारी र धर्मगुरुहरूको विरोध कहिल्यै पनि साम्य हुनेथिएन। आफ्नै जात तथा राष्ट्रले येशूलाई तिरस्कार गर्ने निश्चित थियो। येशूलाई फटाहा भनेर दोषी ठहराउनेथियो। र उहाँलाई अपराधीको रूपमा क्रुसमा टाँगिने थियो। तर ती भयानक विपतहरू येशूमाथि आइ पर्नेछ भन्ने कुरो चेलाहरूले कहिल्यै पनि

सोचेका थिएनन्। “एलेन जी हाइट, द डिजाएर अभ एजेज्, पृ. ४१५बाट रूपान्तरित।

तै पनि येशू मसीह हुनुहुन्छ भनेर चेलाहरूले ग्रहण गरेका थिए। त्यस स्वीकारोक्ति पछि चेलाहरूलाई आफू दुःखकष्ट पाउने र मृत्यु हुन आवश्यक भएको कुराको बारेमा येशूले सिकाउन थाल्नुभयो (मत्ती १६:२१-२३)। तर यो शिक्षालाई पत्रसले पचाउन सकेन। त्यस्तो कुरा नगर्न पत्रसले येशूलाई हकार्न समेत पुगेका थिए। तर येशूले पत्रसतिर फर्केर भन्नुहुन्छ, “ए, शैतान मबाट हटि जा!” येशूको कार्यकालभरि कुनै मानिसलाई कठोर बचन बोल्ने क्रममा यो एकदम कठोर थियो। तर पत्रसकै भलाइको निम्ति येशूले ती बचनहरू बोल्नुभएको थियो। पत्रसले भित्रि हृदयबाट के चाहेका थिए सो उनले व्यक्त गरेका थिए। आफूले चाहेको आफ्नै स्वार्थी भावनालाई पत्रसले उदाङ्ग पारेका थिए। त्यसकारण, पत्रसलाई ठिक ठाउँमा त्यसैबखत ल्याउन येशूले चाहनुभएको थियो। (यथार्थमा, शैतान पत्रसको माध्यमबाट बोलिरहेको थियो। त्यो पत्रसले थाहा पाउँछ)। येशूलाई गर्ने सेवामा दुःखकष्ट समावेश हुनुपर्छ भन्ने कुरालाई पत्रसले सिक्न जरुरी थियो। पत्रसले आफ्ना पत्रहरूमार्फत त्यो तथ्यलाई सिकेका थिए भनेर स्पष्टरूपमा देखाउँछन्।

तपाईंको जीवनमा परमेश्वरले के गर्न चाहनुहुन्छ त्योसँग तपाईंको चाहना बाझिएको कतिपटक अनुभव गर्नुभएको छ? त्यस परिस्थितिमा तपाईंले कसरी निर्णय गर्ने?

३. पानीमा हिँड्नु (मत्ती १४:२२-३३)

मत्ती १४:२२-२३मा अत्यन्त सान्दर्भिक घटना उल्लेख गरिएको छ। त्यस घटनाको अत्यन्त उल्लेखनीय सन्देश के छ? येशूसँगको हाम्रो दैनिक हिँडाइमा त्यस कथाको मर्मले के हामीलाई पनि सहयोग गर्छ त? हेर्नुहोस, “२२ उहाँले भीड़लाई बिदा गर्नुहुँदा चेलाहरूलाई डुङ्गामा चढी उहाँभन्दा पहिले पारिपट्टि जान लाउनुभयो। २३ भीड़लाई बिदा गरिसक्नुभएपछि उहाँ एकलै प्रार्थना गर्न डाँडामा उक्लनुभयो। साँझ पर्दा उहाँ एकलै त्यहाँ हुनुहुन्थ्यो। २४ तर डुङ्गा त्यति बेलासम्म किनारदेखि समुद्रमा धेरै टाढा पुगिसकेको थियो। अनि हावा उल्टो बहेको हुनाले डुङ्गा छालको चपेटमा परेको थियो। २५ बिहान तीन बजेतिर उहाँ समुद्रमाथि हिँड्दै तिनीहरूकहाँ आउनुभयो। २६ जब चेलाहरूले उहाँलाई समुद्रमाथि हिँडिरहनुभएको देखे, तब डराएर तिनीहरूले भने, “यो त भूत हो।” र तिनीहरू डरले चिच्याए। २७ तर येशूले झट्टै तिनीहरूलाई यसो

भन्नुभयो, "साहस गर, म नै हुँ, नडराओ।" २८ पत्रुसले उहाँलाई भने, "हे प्रभु, तपाईं नै हुनुहुन्छ भने, मलाई तपाईंकहाँ पानीमाथि आउने आज्ञा दिनुहोस्।" २९ उहाँले भन्नुभयो, "आऊ।"

पत्रुस डुङ्गाबाट ओर्लेर येशूकहाँ जानलाई पानीमाथि हिँड्न लागे। ३० तर बतास जोडले चलेको देखेर तिनी डराए, र जब डुब्नै लागे तब तिनले चिच्च्याएर भने, "हे प्रभु, मलाई बचाउनुहोस्।" ३१ तब येशूले झट्टै हात पसारेर तिनलाई समातिहाल्नुभयो, र तिनलाई भन्नुभयो, "ए अल्पविश्वासी, किन शङ्का गर्नु? ३२ जब उहाँहरू डुङ्गामा पस्नुभयो तब बतास थामियो। ३३ डुङ्गामा हुनेहरूले उहाँलाई दण्डवत् गरे, र भने, "साँच्चै तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ।"

येशूले पाँच हजार भन्दा बेसी भिडलाई पेटभरी रोटी र माछा खुवाउनुहुन्छ। यस अचम्म चमत्कारले येशूको उल्लेखनीय शक्तिलाई उहाँका चेलाहरूले अनुभव गर्दछन्। प्राकृतिक संसारमाथि येशूको साँच्चिकै प्रभुत्व भएको तिनीहरूले देख्दछन्। येशूमा त्यस आश्चर्य काम पत्रुसले देखेको कारणले त्यो शक्ति आफूमा पनि पस्नेछ भनेर उनी निश्चित भएका थिए। त्यसकारण उनी सुरो भएर पानीमा हिँडिरहनुभएको येशूलाई अनुरोध गर्दछन्, "हे, प्रभु के तपाईं साँच्चिकै हुनुहुन्छ? यदि हुनुहुन्छ भने मलाई पनि पानीमा हिँड्न बोलाउनुहोस्।" (मत्ती १४:२८ रूपान्तरित)।

यति बेलासम्म पत्रुसले आफ्नो आस्था तथा विश्वासलाई उल्लेखनीय रूपमा येशूलाई देखाएका थिए।

आफूमाथि व्यक्त गरेको पत्रुसको विश्वासलाई येशूले स्वीकार गर्नुहुन्छ। डुङ्गाबाट झरेर पानीमा नै हिँड्न उहाँले पत्रुसलाई अन्हाउनुहुन्छ। उहाँको कुरालाई पत्रुसले मान्छन्। डुङ्गाबाट तल झर्नु पत्रुसको विश्वासको अर्को कदम थियो। शान्त सागरमा पत्रुस हिँड्नु त आफ्नै ठाउँमा छ तर उनी हुरी बतास चलिरहेको बीचमा पानीमा हिँड्न थालेका थिए।

येशूबाट हामीहरूको आँखा नझिक्नु भन्ने शिक्षा यस कथाले हामीलाई बराबर सिकाउँदछ। तर त्यो भन्दा अझ बेसी रहस्य त्यस कथामा लुकेको छ। पत्रुसलेयेशूलाई विश्वास गरेको कुरा कुनै शङ्का छैन। उहाँमाथि भएको विश्वासले गर्दा नै उनले सुरो भएर येशूसँग आफू पनि पानीमा हिँड्न अनुमति माग्छन्। अनि येशूमाथि विश्वास भएकै कारणले येशूले जे भन्नुभयो सो गर्न पत्रुसलाई बल मिल्छ। तर हुरीबतासले गर्दा उनी डराउँछन् र डुब्न थाल्छन्।

किन त? पत्रुस डराएतापनि के येशूले उनलाई पानीमा तैरिएर राख्न सक्नुहुन्नथ्यो त? सक्नु हुन्थ्यो! तर आफू नीरिह वा असहाय भएको बिन्दुलाई महसुस गराउन येशूले पत्रुसलाई समय दिनुहुन्छ। पत्रुस जो कि समुद्रमा पौडि खेलेर हुर्केको मानिस डुब्नुपर्दा आफू निसहाय भएको अनुभव गर्दछन् र चिच्याउँछन्, "हे प्रभु! मलाई बचाउनुहोस्! (मत्ती १४:३० रूपान्तरित)। अनि येशूले आफ्नो हात अघि बढाउनुहुन्छ। पत्रुसले जे अनुरोध गर्नुो त्यही येशूले गर्नुहुन्छ। बाइबलले स्पष्ट रूपमा यसरी उल्लेख गर्दछ: "तुरुन्तै येशूले आफ्नो हात बढाएर पत्रुसलाई पक्रनुहुन्छ।" (मत्ती १४:३१ रूपान्तरित)। प्रकृतिमाथि रजाई गर्ने येशूले पत्रुसलाई नसमाती पानीमा त्यसै तैरिराख्न सक्नुहुन्थ्यो। तर डुब्न लागेको पत्रुसलाई येशूले समात्नुहुन्छ र पानीबाट निकाल्नुहुन्छ। यसले गर्दा पत्रुसले येशूमाथि भरपर्नु कतिको आवश्यक रहेछ भनेर उहाँको पक्राइले उनलाई महसुस गराउँछ।

हो, सुरू सुरूमा सुसमाचार सुनेर ठूलो विश्वाससाथ हामी अघि बढ्छौं। अनि हामीहरूको प्रभुको शक्तिमा हामी भरोसा राख्न सक्ने हुन्छौं। तर कहिले काहीं हामीहरूको अवस्था डरलाग्दो हुन्छ। अनि येशूले पत्रुसलाई भन्नुभएका वचनहरूलाई हामीले याद गर्नु जरुरी छ: "तिम्रो विश्वास त कति थोरै छ! तिमीले मलाई किन शङ्का गर्नुयो?" (मत्ती १४:३१ रूपान्तरित)।

४. आफ्नो प्रभुलाई इन्कार गर्नु (लूका २२:३१-३४, ५४-६)

पत्रुसको कमजोरीबाट हामीले के सिक्न सक्छौं? हेर्नुहोस्, लूका २२:३१-३४, ५४-६ "३१ "सिमोन, सिमोन, हेर, शैतानले तिमीलाई गहुँजस्तै निफन्ने अनुमति मागेको छ, ३२ तर मैले तिम्रो विश्वास नडगमगाओस् भनेर तिम्रो निमित्त प्रार्थना गरेँ, र फेरि तिमी मतर्फ फर्केपछि तिम्रा भाइहरूलाई स्थिर गराऊ।" ३३ अनि पत्रुसले उहाँलाई भने, "हे प्रभु, म तपाईंसँग झ्यालखानमा र मृत्युसम्मै जान तयार छु।" ३४ अनि उहाँले भन्नुभयो, "पत्रुस, म तिमीलाई भन्दछु, तिमीले मलाई चिन्दिनै भनेर तीन पल्ट अस्वीकार नगरुज्जेल आज भाले बास्नेछैन... ५४ तिनीहरूले येशूलाई पक्रेर लगे, र उहाँलाई प्रधान पूजाहारीको घरमा ल्याए। तर पत्रुस टाढैबाट उहाँको पछिपछि लागे। ५५ त्यहाँ आँगनको बीचमा आगो बालेर मानिसहरू जम्मा भएर बसिरहेका थिए। पत्रुस पनि तिनीहरूसँगै बसे। ५६ एउटी नोकनीले आगोको उज्यालोमा तिनलाई बसिरहेका देखेर नियालेर हेरी, र भनी, "यी मानिस पनि तिनीसँगै थिए।" ५७ तर पत्रुसले यसो भनेर इन्कार गरे, "ए नारी, म उहाँलाई चिन्दिनै।" ५८ केही बेरपछि

अर्कोले तिनलाई देखेर भन्यो, "तिमी पनि तिनीहरूमध्येकै हो।" तर पत्रुसले जवाफ दिए, "ए मानिस, म होइनै।" ५९ प्रायः एक घण्टा बितेपछि अर्को एक जनाले जोड दिएर यसो भन्यो, "निश्चय नै यी मानिस तिनीसँगै थिए, किनकि यिनी पनि गालीली नै रहेछन्।" ६० तर पत्रुसले भने, "ए मानिस, तिमी के भनिरहेछौ, म जान्दिनै।" तिनी बोल्दाबोल्दै भाले बास्यो। ६१ अनि प्रभुले फर्केर पत्रुसलाई हेर्नुभयो। "आज भाले बास्न अघि तिमीले मलाई तीन पल्ट इन्कार गर्नेछौ" भनी भन्नुभएको प्रभुको वचन पत्रुसलाई याद भयो। ६२ र तिनी बाहिर निस्केर धुरुधुरु रोए।"

जे ठिक छ त्यही गर्न पत्रुस चाहन्थे। साँच्चिकै भन्ने हो भने अरू चेलाहरूभन्दा उसले बढि साहस देखाएका थिए। येशूलाई के गर्नेछ भनेर पत्ता लगाउन उहाँलाई पक्रेपछि उहाँको पछि पछि पत्रुस लागेका थिए। तर उहाँको पछि लाग्ने क्रममा आफ्नो असली पहिचान उनले लुकाउने निर्णय गरेका थिए। यो गलत निर्णयले उनले जे असल र ठिक गर्नुपर्ने हो त्यो बाटो उनले छोडेका थिए। त्यसले गर्दा येशूलाई चिनेको छैन भनेर उनले तिन पटक अस्वीकार गर्दछन्। येशूले पत्रुसलाई अगाडि नै चेतावनी दिनुभएको थियो कि उनले ठिक त्यसै गर्नेछन्।

जे गलत छ त्यसमा लाग्नु कति भयानक छ भनेर दुःखदायी तरिकाले त्यस कथामा पत्रुसले हामीलाई सिकाउँदछ।

इसाई इतिहास हिलै हिलोले भरिएको छ। जब इसाईहरूले जुन महत्त्वपूर्ण सत्यहरूलाई त्यागदछन् तब त्यसबाट भयानक नतिजाहरू निस्केको देखाइएको छ। कतिपय समयमा डरले गर्दा अरूलाई त्यागिन्छ र अरूको पछि केवल आधामात्र गइन्छ। यो जीवनको चक्र हो। कुनै बेला हामीले छोड्नुपर्छ र कुनै बेला लिन पनि जान्नु पर्छ। तर सत्यको निम्ति हामी अडिग भएर बस्न जरुरी छ। जसरी कतिपय मानिसहरू आफूलाई नसुहाउने अलिकति केही भयो कि आफूले सिकेका महत्त्वपूर्ण विश्वासहरू त्यागेर अर्कै बाटो लाग्छन् त्यस्तो कहिल्यै नहुन हामी येशूभक्तहरूले सिक्नुपर्छ। सत्यको निम्ति जुनसुकै मोल चुकाउन पनि हामी तयार रहन सिक्नुपर्छ। प्रकाश १४:१२मा उल्लेख गरिएको छ: "१२ परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने र येशूमाथि विश्वास राख्ने सन्तहरूको धैर्य धारण यसैमा छ। १३ अनि स्वर्गबाट आएको यस्तो आवाज मैले सुनें, "यो लेखः अब उप्रान्त प्रभुमा मर्नेहरू धन्यका हुन्।" आत्मा भन्नुहुन्छ, "हो, तिनीहरूले आफ्नो-आफ्नो परिश्रमबाट आराम पाउनेछन्, किनकि तिनीहरूका काम तिनीहरूका पछि लाग्नेछन्।"

जुन ठिक थियो त्यसलाई त्याग्न गेतसमनीमै पत्रुसले सुरु गरेका थिए भनेर एलेन जी हाइटले हामीलाई भन्नुहुन्छ। प्रार्थना गर्नुको सट्टा उनी सुत्दछन्। त्यसकारण जे आउने थियो त्यसको सामना गर्न पत्रुस आत्मिक रूपमा तयार थिएनन्। पत्रुस प्रार्थनामा तल्लिन हुनुपर्थ्यो। अनि उनले “आफ्नो प्रभुलाई चिन्दिन भन्ने थिएन।”-द डिजाएर अभ एजेज, पृ. ७१४बाट रूपान्तरित।

हो, पत्रुस नराम्रोसँग असफल हुन्छ। उनको असफलता र कमजोरी अति ठूलो थियो। तर परमेश्वरको सदाशयता, करुणा, क्षमाशीलता र दया त्यो भन्दा अझ धेरै ठूलो छ। “जब पाप बढ्यो त्यहाँ परमेश्वरको अनुग्रह पनि झन बढ्यो” (रोमी ५:२० रूपान्तरित)। त्यसले गर्दा प्रभुले पत्रुसलाई क्षमा दिनुहुन्छ। उहाँको सदाशयताको कारण पत्रुस सुरुका इसाई चर्चका अत्यन्त महान् अगुवा योद्धाहरूमा एक हुन पुगेका थिए। परमेश्वरको शक्तशाली अर्थात् प्रभावकारी अनुग्रहको ज्वलन्त उदाहरण बनेका पत्रुसबाट हामीले धेरै उल्लेखनीय पाठहरू सिक्नु जरुरी छ। हामीहरूमा जतिसुकै कमीकमजोरी र असफलताहरू भएतापनि विश्वाससाथ येशूभक्तको जीवनलाई जोडकातोडले अधि बढाइरहनु अत्यन्त आवश्यक भएको हामी सबैले महसुस गर्नुपर्छ।

हो, क्षमा पाउनु भनेको के रहेछ भनेर पत्रुसलाई थाहा छ। सुसमाचारको अर्थ के हो सो उनले आफ्नै व्यक्तिगत जीवनमा अनुभव गर्दछन्। आफू कतिको पापी रहेछ भनेर पत्रुसले अनुभव गर्दछन्। तर परमेश्वरको प्रेम र अनुग्रह पापीहरूतर्फ कतिको गहिरो र महान् छ भनेर पनि पत्रुसले अनुभव गर्दछन्।

जसरी पत्रुसले येशूलाई निराशमा पार्नुहुँदा पनि उहाँले उनलाई क्षमा दिए त्यसरी नै हामीहरूको जीवनमा कसैले गलत काम गरेर धोका दियो भने त्यसलाई क्षमा दिन हामीले कसरी सिक्ने?

५. चर्चको अगुवाको रूपमा पत्रुस (गलाती १:१८,१९)

जब येशू यस संसारमा हुनुहुन्थ्यो तब पत्रुस प्रायजसो १२ चेलाहरूका अगुवा र सम्बाददाता भनेर चिनिएका थिए। जब मत्तिले चेलाहरूको नाउँ लेख्दछन् तब उनले पत्रुसलाई अग्रज पङ्क्तिमा राखेका थिए (मत्ती १०:२)। सुरुको चर्चको नेतृत्व पत्रुसले नै गरेका थिए। र येशूलाई धोका दिने यहूदा इस्करियोतीको ठाउँमा अर्को चेला चुन्न पत्रुसले नै सुझाव दिएका थिए।

पेन्तिकोसको समयमा भिडहरूलाई सम्हालेर आफ्ना जनहरूलाई परमेश्वरले पवित्र आत्मा खन्याउनुभएको छ भनेर व्याख्या गरेका थिए (प्रेरित २:१४-३६)। जब मरेकाहरूलाई येशूले उठाउनुहुनेछ भनेर प्रचार गर्दा पत्रुसलाई पत्रेका थिए। मूल पुजारी र यहूदी धर्मगुरुहरूलाई निडर भएर पत्रुसले सम्बोधन गरेका थिए (प्रेरित ४:१-१२)।

कर्नेलियसलाई येशूलाई ग्रहण गराउन पत्रुसले नै अग्रज भूमिका खेलेका थिए। गैर यहूदी अर्थात् बिदेशीहरूमा कर्नेलियस प्रथम थियो जो येशूको अनुयायी बनेको थियो (प्रेरित १०:१-४८)। पावलले येशूलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गरेपछि उनलाई भेट्न जानेमा पत्रुस थिए (गलाती १:१८)। पछि पावलले चर्चका बलिया अगुवाहरूको नाउँ दिएका थिए: पत्रुस, याकूब जो येशूका भाइ थिए र यूहन्ना जो येशूका प्रिय चेला थिए (गलाती २:९)।

पत्रुसले सुरुको चर्चको नेतृत्व गरेका थिए भन्ने कुरामा सबैको स्पष्ट धारणा छ। देहायका पदहरूले हामीलाई पत्रुसको बारेमा के बताउँछ? हेर्नुहोस्: गलाती १:१८, १९ "१८ तब तीन वर्षपछि केफाससँग भेट गर्न म यरूशलेम गएँ, र उनीसँग पन्ध्र दिनसम्म बसेँ। १९ तर प्रभुका भाइ याकूबलाई बाहेक अरू कुनै प्रेरितलाई मैले भेटिनँ। २० परमेश्वरको सामु म तिमीहरूलाई विश्वास दिलाउन चाहन्छु, कि म जे लेख्छु त्यो झूटो होइन।", गलाती २:९ "९ याकूब, केफास र यूहन्ना, जो मण्डलीका खम्बाहरू थिए, तिनीहरूले ममाथि भएको अनुग्रह थाहा पाएपछि मलाई र बारनाबासलाई सङ्गतिको दाहिने हात दिए। हामी अन्यजातिहरूका जाने र उनीहरूचाहिँ खतनाकाहरूका जाने भन्ने निश्चय गरे।..११ तर जब केफास एन्टिओखियामा आए, तब मैले उनलाई खुल्लमखुल्ला विरोध गरेँ। किनकि उनी दोषी थिए। १२ याकूबले पठाएका मानिसहरू आउनभन्दा अघि उनले अन्यजातिहरूका साथमा खाने गर्दथे। तर जब तिनीहरू आइपुगे तब उनी अन्यजातिहरूबाट पछि हटेर अलग भए, किनकि उनी खतनाका दलदेखि डराएका थिए। १३ अरू बाँकी यहूदीहरूले पनि त्यस्तै कपटपूर्ण काम गरे। यहाँसम्म, कि तिनीहरूको कपटपूर्ण व्यवहारले गर्दा बारनाबास पनि भड्केर गए। १४ तर जब सुसमाचारको सत्यताबमोजिम तिनीहरू नचलेका मैले देखेँ, तब तिनीहरू सबैका सामुन्ने मैले केफासलाई भने, "तपाईं यहूदी भईकन यहूदीजस्तो नभई अन्यजातिहरूजस्तै चलनुहुन्छ भने, अन्यजातिहरूलाई यहूदीजस्तै जिउन कसरी कर लाउनुहुन्छ?"

चर्चको सुरुवातमा प्रायजसो इसाईहरूमा सबै जना यहूदी थिए। तिनीहरूले येशूलाई पछ्याएतापनि मोशाको व्यवस्थामा अडिग रहन धेरै प्रयास गरेका थिए (प्रेरित २१:२०)। ती यहूदी इसाईहरूको सामु अन्य जातिहरू अछुत थिए र तिनीहरूसँग मिलेर खानपिन गर्नु नराम्रोको रूपमा लिइन्थ्यो। यहूदी जातभन्दा बाहिरका अरू जातिहरू व्यवस्था अनुसार अशुद्ध छन् वा तिनीहरू म्लेच्छ हुन् भनेर यहूदी इसाईहरूले विश्वास गर्दथे। जब यरूशलेममा रहेका याकूबले केही यहूदी इसाईहरू आन्टियोक शहरमा पठाउँछन् तब तिनीहरूको भनाई नखान पत्रुसले अरू जातिहरूसँग खानपिन गर्न रोक्दछन्।

पावलको निम्ति यस्तो आचरण सुसमाचारमाथि सरासर हमला गरेको थियो। पत्रुस दुईमुखे भएको पावलले देख्दछन्। अनि पत्रुसले गरेको व्यवहारलाई चुनौति दिन पावल डराएका थिएनन्। साँच्चिकै भनौं भने पत्रुसलाई सम्झाउने क्रममा इसाई आस्थाको मूल शिक्षालाई व्यक्त गर्ने अवसर पावलले प्रयोग गरेका थिए। त्यो शिक्षामा यो छ कि धर्म वा व्यवस्थाको विधिलाई पालन गरेर मुक्ति पाइन्दैन तर विश्वासद्वारा मात्र मुक्ति पाइन्छ (गलाती २:१४-१६)।

प्रभुले पत्रुसलाई आफ्ना चेला बन्न चुन्नुभएतापनि उनमा घटिकमी र कमजोरीहरू थिए जुन सच्याउन आवश्यक थियो। हामीहरूमा भएको कमजोरी वा चिप्लिने बानीलाई अरूले औंला ठड्याउँदा त्यसलाई हामीले कसरी पचाउने?

उपसंहार:

थप जानकारी: एलेन जी. हाइटको *द डिजाएर अभ एजेजको* पृ. २४४-२५१को “द कल बाइ सी”, र पृ. ३७७-३८२को “अ नाइट अन द लेक” पढ्नुहोस्। “पत्रुसको ठूलो पतन हुनुभन्दा अघि उनी धेरै सुरो थिए र हुकुम चलाउने खालका मानिस थिए। अरूले के गर्नुपर्छ सो भन्न उनलाई मन पर्दथ्यो। के भन्नुपर्छ सो बिचारै नगरि उनले बोल्दथे। अरूले भुल गन्यो भने तुरन्तै सच्याउने बानी उनको थियो। तर पवित्र आत्माले उनलाई परिवर्तन गर्नुभएको थियो। जब पवित्र आत्मा उनमाथि खनियो तब सोचदै नसोचिकन सुरो भएर बोल्ने उनको बानीमा भारी परिवर्तन आएको थियो। नयाँ पत्रुस भित्रै भएको थियो। पुरानो जोश जाँगर नयाँ पत्रुसमा अझै केही बाँकी नै थियो। तर अब येशूको अनुग्रहले उनको सोचाइलाई परिचालित गरेको थियो। नसोची काम गर्ने खालको पत्रुस अब कहिल्यै पनि भएन। आफ्नो आत्मविश्वासमा घमण्ड गर्न उनले छोडेका थिए। पहिलाको जस्तो अहम्ले अब उनी भरिएका

थिएनन्। बरू उनी शान्त स्वभावका भए। उनका भावना र क्रियाकलापलाई उनले काबुमा राख्न सक्नेभएका थिए। उनी त्यो व्यक्ति हुन पुगे जो जहिले पनि सिक्न तयार थिए। उनको परिवर्तित जीवनले येशूका पाठा र भैंडाहरूलाई ख्वाउन उनी सक्षम हुनुपुगे।"-एलेन जी हाइट, टेस्टिमोनिय फर द चर्च, ठेली ५, पृ. ३३४, ३३५बाट रूपान्तरित।

पत्रुसको स्वभावमा हामी सबै सहभागी हुन सक्छौं, सक्दैनौं त? आफ्नो विश्वासको निमित्त को निडर भएर उभिएन त? र साथै आफ्नो कमजोरीपनामा को नराम्रोसँग चिप्लिएन त?

चिन्तनमननः

- अ. डराएको बेलामा पत्रुस येशूबाट फर्कन्छन्। तैपनि चर्चमा विश्वासलाई अडिग बनाएर राख्नेमा पत्रुसले अग्रज भूमिका खेलेका थिए। परमेश्वरको अनुग्रहको बारेमा त्यस तथ्यले हामीलाई के बताउँछ? पत्रुस फेरि परमेश्वरकहाँ फिर्ता आउन सकेको थियो भन्ने कुराबाट हामीले के पाठ सिक्न सक्छौं? इसाई भनेर दावी गर्नेले पनि असफलताको बाटो वा नराम्रो बाटोमा पर्दा त्यस्ता मानिसहरूलाई हामीले कस्तो व्यवहार गर्नुपर्छ भनेर पत्रुसको परिवर्तनले हामीलाई के सिकाउँछ?
- आ. सत्यलाई त्याग्दा हुने खतराको बारेमा सोचनुहोस्। कुनै कुरा सम्हालेर राख्ने र कुनै त्यागनुपर्ने कुराको बीचमा भएको भिन्नतालाई हामीले कसरी चिन्ने? चर्चको इतिहासमा सत्यलाई छोड्ने मानिसहरूको केही उदाहरणहरू के तपाईंलाई थाहा छ? परमेश्वरमाथि विश्वास वा सत्यनिष्ठालाई छोड्दा नराम्रो गति कसरी हुन जान्छ? तिनीहरूबाट हामीले के पाठ सिक्न सक्छौं?
- इ. पत्रुसले केही पाठहरू कठिन तरिकाहरूबाट सिकेका थिए। उनका भुलहरूलाई नियालेर हेर्नुहोस्। पत्रुसले गाह्रो तरिकाले सिकेका पाठहरू हामीले सजिलोसँग कसरी सिक्ने?

रद्द गरिएको मलामी: भाग १

एक दिन मेरी बहिनीले उनकी साथीसँग कुरा गरिरहेकी मैले सुनें, तर यो भएकै घटना हो।" त्यस साथीले भन्दै थिइन्। त्यो मानिस मरेको थियो, अहिले त ऊ जिउँदै छ।" मरेको मानिस कसरी जिउँदो भयो होला!" मैले छक्क पढें सोचें। तब मैले मेरी बहिनी र उनको साथीको नजिकै आएर चिच्याएँ, त्यो कहिल्यै पनि हुन सक्दैन!"

"यो साँच्चिकै भएको हो," मेरी बहिनीले मलाई विश्वास दिलाउन भनिन्, त्यो मानिस मरेको थियो, तर अहिले जिउँदै छ।"

बाइबलको समयमा परमेश्वरले मरेको मानिसलाई जिवित पार्नुभएको त मलाई थाहा थियो। तर त्यस खालको अचम्मको काम अहिलेको जमानामा हुनेगरेको छैन। तर कतै भएको छ रू येशूको चेला थोमाले जस्तै घुँडा टेकेर प्रार्थना गरे, "हे प्रभु यदि त्यो मानिस मरेको थियो र जिउँदो साँच्चिकै भएको भए मेरो आँखाले म देख्न सकुं। अनि म विश्वास गर्नेछु" (यूहन्ना २०:२४ रूपान्तरित)।

अनि केही समयपछि मरेको मानिस फेरि जिवित भएको घटनाको बारेमा मैले बिसें।

जब मैले हाइस्कुलको पढाई सकें तब कलेज जानुभन्दा पहिले ग्लोबल मिसन पाइनिअर भएर सुसमाचार प्रचारसेवामा भाग लिन मैले निवेदन दिएँ।

ग्लोबल मिसन पायोनिएर मिसनमा काम नगर्ने व्यक्ति हो जसलाई चर्चले छान्दछ र उसलाई अलिकति मात्र खर्च दिइन्छ। त्यसलाई नयाँ मानिसहरूको बीचमा सेवा गर्न र अनन्तको सुसमाचार प्रचार गर्न नियुक्त गरिन्छ। येशूप्रतिको भक्तिलाई उसले नमुनाको रूपमा प्रस्तुत गर्नुपर्छ। नयाँ मानिसहरूको बीचमा र नयाँ ठाउँमा सङ्गति सुरू गर्ने त्यस पायोनिएरको विशेष काम हो।

पायोनिएर कामको सिलसिलामा मलाई अफ्रिका महादेशको एक अनकन्टार र दुर्गम क्षेत्रमा काम गर्न खटाइयो। त्यो ठाउँ नाइजेरियाको केन्द्र भाग थियो जहाँ बाहिरका मानिसहरू कमै जान्थे र त्यहाँ कुनै पनि सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट विश्वासीहरू थिएनन्। एउटा गाउँमा एउटा कोठा भाँडामा लिएर त्यहाँ बसें। अनि बिस्तारै मानिसहरूसँग हेलमेल गर्न थालें र कसै कसैलाई त साथीहरू पनि बनाएँ। त्यहाँका बासिन्दाहरूले मूर्तीपूजा गर्दथे। येशूको बारेमा कुरा गर्दा कसै कसैले सुन्न थालेका थिए। एक जना ओन-ओजो नाउँ गरेकी

युवतीले त जीवित परमेश्वरको बारेमा सिक्न चासो देखाइन्। अनि उनीसँग मैले बाइबल अध्ययन गर्न थालें।

एक दिन बिहानै अचानक एक जना केटा मेरो कोठामा आएर चिच्याए, ओन-ओजो मरिन् ! उनी हिजो राति मरिन् ! उनको परिवारले तपाईंलाई आउन अनुरोध गरेका छन् कि तपाईंले आएर उनलाई चिहानमा गाडि दिनुहोस्।"

म त अक्कमक्क परें। हतपत जुता लगाएर म ओन-ओजोको घरमा दगुदै गएँ। जब म त्यहाँ पुगें, ओन-ओजोलाई त परालमा सुताइराखिएको थियो। उनको हात र खुट्टा परालले बाँधिएका थिए। उनलाई गाड्न सबै जना तयार थिए। म उनको नजिक गएर उनलाई हेरेँ र सोचें "होइन, यिनले त हिजोमात्र मसँग बाइबल पढेकी थिइन्। यिनी कसरी मरिन् र?" उनको पाखुरालाई मैले छोपें। त्यो चिसो र कडा थियो।

उनलाई गाड्नुभन्दा पहिले मैले उनको निम्ति प्रार्थना गर्न उनको परिवारसँग अनुमति मागें। जब म उनको शरीरको छेउमा राखिएको चकटीमा बसेँ र घुँडा टेकेर प्रार्थना गर्न थाले तब त्यसबेला त्यस कोठामा करिब २० जना मानिसहरूले मलाई उत्सुकतापूर्वक हेरिरहेका थिए। मेरै प्रार्थना गरेँ, "हे परमेश्वर पिता, ओन-ओजोलाई फेरि नयाँ जीवन दिनुहोस् ताकि उनले आफ्ना मानिसहरूलाई तपाईं नै सर्वशक्तिमान परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर सिकाउन्।"

म एक घन्टा जति उनको निम्ति प्रार्थना गरिरहेको थिएँ, उनको शरीरमा पसिनाका थोपाहरू देखिन थालियो। मैले उनको पाखुरामा मेरो हात राखें। उनी न्यानो भएको महसुस गरेँ। मलाई हौसला जाग्यो र उनको निम्ति प्रार्थना गरिरहेँ। अनि ओन-ओजोले हाँछ्युँ गरिन्।